

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A JÖVŐ

A **Sea Breeze**
sorozat
ötödik kötete

Dream
válogatás

age Yorknak végre mindene megvan, amire valaha vágyott, Eva pedig csak a hab a tortán: ő a tökéletes lány, gyönyörű és tüzes. Viszont a baseballösztöndíj mindig is az álma volt. Így amikor Cage eléri ezt, Évával túl kell élniük a távkapcsolat nehézségeit – és az összes veszélyesen csábító helyzetet, ami ezzel jár. Olyanokat, amelyeknek nem biztos, hogy az egykori rosszfiú, Cage York ellen tud állni.

A fiatalok megbeszélik, hogy együtt költöznek Tennesseebe, ám Eva édesapja beteg lesz, így a lány nem tarthat Cage-dzsel. A távolság lassan bizalmatlanságot szül, és amikor olyan fotók látnak napvilágot, amik bebizonyítják, hogy Cage nem volt hűséges, egy csapásra minden rosszra fordul. De Cage vajon tényleg ilyen könnyen lemondana a szerelméről? Eva örülné vonzó szomszédja és gyermekkori barátja, Jeremy karjaiban lel vigaszra, aki megígéri, hogy úgy fog vigyázni rá, ahogy Cage sosem tudna. Ez pedig egy olyan ígéret, ami túl jó ahhoz, hogy Eva elutasítsa.

A baseball és álmai nője között őrlődve Cage-nek bizonyítania kell, hogy megérdemli Eva szerelmét, vagy azzal kell számolnia, hogy örökre elveszíti őt.

ABBI GLINES a Vincent fiúk és az Existence-trilógia szerzője. A New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestseller íróője. Abbi így mesél íróvá válásáról: „Amikor 9 éves voltam, az anyukám adott nekem egy laptopot, hogy leírhasam a kis történeteimet. Azt mondta, ahelyett, hogy úgy mesélném el őket, mintha igazak lennének, inkább írjam le őket. Így is tettem, és szerelembe is estem az írással.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream
válogatás

„Abbi Glines ismét hatalmasat alkotott.
A tőle megszokott érzelmi húrokon játszik,
és végig rabul ejti az olvasót.”

Amazon

„Az írónő ezer árnyalatát ismeri a férfi-
nő kapcsolatnak. Jól érzékelteti, milyen
mélységei és magasságai lehetnek egy
kibontakozó szerelemnek.”

Goodreads

„A könyv komoly témákat is feszeget.
A hűség, a bizalom és a megbocsátás
alapvető elemei egy párkapcsolatnak.
De mit lehet tenni, ha ezek az érzések
végzetesen megrendülnek? Most ebben
a perzselő szerelmi történetben választ
kapunk rá.”

Speculating on SpecFic

„Az életben az egyik legnehezebb feladat:
dönteni. Főleg akkor, ha a karrier és a
nagy Ő között kell választani. Abbi Glines
hihetetlen írói érzékkel mutatja be ezt a
mindent eldöntő dilemmát.”

Lovely Books

Dream
válogatás

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A JÖVŐ

— részlet —

Előszó

A templom előtt állva néztem a család és a barátok megrendült arcát. Nem egészen arra vágytam, hogy itt álljak fent, ahol mindenki lát. Legszívesebben a koporsó elé görnyedve zokogtam volna, mint egy kisgyerek. Ez az egész annyira igazságtalannak tűnt. Pedig csináltam már ilyet. Álltam már ki könnyektől áztatott arcok elé, hogy meséljek egy férfiről, akit szerettem, de elvettek tőlem.

Most újra itt vagyok, és azt várják, hogy beszéljek. Hogy mondjak valamit arról az emberről, aki előttem fekszik. Akire rábízta az életemet, és akibe belekapaszkodva zokogtam, amikor kiderült, hogy hamarosan egyedülálló anyuka leszek. Pedig azt hittem, soha nem fog elhagyni, de ő mégis elment.

Tekintetemmel megkerestem Jeremyt, aki öltönyben és nyakkendőben állva, aggódva figyelt. Ő még mindig itt van. Még nem hagyott el. Még mindig az enyém. Némán bólintott felém, és tudtam, hogy ha megkérném, hogy jöjjön fel hozzám, és fogja a kezem, amíg beszélek, azonnal megtenné. Végig rajta tartottam a tekintetem, miközben beszédre nyitottam a számat. Jeremy látványa erőt adott a folytatáshoz.

– Az életben senki nem számít arra, hogy elveszít valakit, akit szeret. Nem tervezzük, hogy kiállunk a család és a barátok elé, és mesélünk arról, aki a világot jelentette számunkra. De mégis megtörténik. És nagyon fáj. Soha nem lesz könnyebb. – Itt megálltam, és lenyeltem a torkomat szorongató gombócot. Jeremy tett egy lépést felém, mire én nemlegesen megráztam a fejem. Meg fogom csinálni nélküle. Muszáj lesz.

– Senki sem ígéri nekünk a holnapot. Ezt kislány koromban tanította nekem az apukám, amikor nem értettem, miért nem jön soha többé haza anyja. Aztán ez a mondat újra eszembe jutott, amikor elveszítettem a férfit, akivel azt hittem, együtt fogunk megöregedni. Az élet rövid. – Elvontam a tekintetem Jeremyről. Nem bírtam ránézni, amíg Joshról beszéltem. A szemében ülő fájdalom láttán csak még erősebben marták a könnyek a szemem.

– Szerencsés voltam, mert megtudtam, mi a feltétel nélküli szeretet. Életemben kétszer is megtapasztaltam, két különböző férfival. Mindketten a haláluk napjáig szerettek. És erre egész életemben mindig emlékezni fogok. Nagyon remélem, hogy másoknak is kijut ez a szerencse. – Kinyílt a templom hátsó ajtaja, és hirtelen elhallgattam. Egyszerre minden olyannak tűnt körülöttem, mintha lassított felvételen látnám.

Cage kék tekintete összefonódott az enyémmel, ahogy megállt a templom végében. Nem számítottam rá, hogy ma itt lesz. Azt gondoltam, soha többé nem látom újra, és nem álltam készen arra, hogy szembesüljek vele. Legkevesbé a mai napon.

Jeremy karja azonnal körém fonódott, és hallottam, hogy a fülemben súg valamit, amit a szédültségben nem tudtam kiadni. A Cage tekintetében ülő érzelmek sokasága láttán

megdermedtem. Hat hónap telt el azóta, hogy utoljára láttam ezt a fájdalmasan szép arcot, és még több idő, amióta a karjaiban tartott. Cage életem legnagyobb hazugsága volt. Azt hittem, ő az igazi. De tévedtem. Tudtam, hogy az életben csak egyetlen ilyen lehetőség adódik, és miután Josh meghalt, vele együtt elúszott az esély egy tökéletes, igaz szerelemre.

– Gyere, üljünk le – hallottam végre Jeremy hangját. Aggódott értem, de a beszédet még be akartam fejezni. Cage York megjelenése nem fog megakadályozni abban, hogy befejezzem. Már így is annyi mindent megakadályozott. Nem hagyhattam, hogy ezt is ő irányítsa.

– Nem telik el nap, hogy ne gondolnék az apukámra. Az emléke örökre a szívembe égett. És egy nap majd a kislányomnak is mesélhetek a nagyapjáról. Arról, hogy milyen jó ember volt, és mennyire imádná őt, ha még élne. Esténként sosem éreztem, hogy egyedül vagyok és ne szeretnének, mert a világ legcsodásabb embere szeretett, akit valaha ismertem. – Jeremy keze megfeszült a derekamon. Lepillantottam a bal gyűrűsujjamra húzott gyémántgyűrűre, és összeszorult a mellkasom. Apa annyira megkönnyebbült, amikor Jeremy az ujjamra húzta ezt a gyűrűt. Félt, hogy egyedül maradok, miután ő elmegy. De Jeremy feloldotta benne ezt a félelmet.

– Nagyon szeretlek, apa. És mindent köszönök – suttogtam a mikrofonba.

Első fejezet

Nyolc hónappal korábban...

CAGE

Tényleg megtörténik. Be fogom fejezni az egyetemem. A baseballnak köszönhetően az egész programra ösztöndíjat kaptam. Ráadásul egy elég jó egyetemre. Az egyetlen gond csak az, hogy Tennesseebe kell költöznöm. Eva is velem jön. Így lesz, mert így akarom. Az apja nincs értem annyira oda, de ha Eva megkéri, elengedi Tennesseebe egyetemre. Felrohantam a lakásomhoz vezető lépcsőn, kettésével szedve a fokokat. Alig vártam, hogy láthassam Evát. El kellett mondanom neki. Diplomás ember leszek. Egy napon tisztességes munkám lesz majd, és nem válik belőlem lúzer, ahogy az apja gondolta.

Nagy lendülettel kinyitottam a lakásom ajtaját. Eva a zongorájánál ült, amikor a tekintetem találkozott az övével. Abba hagyta a játékot, és rám mosolygott. Abban a pillanatban tökéletesnek tűnt az élet. Kerek volt a világ. Velem volt a csajom, és fényes jövőt tudtam biztosítani magunknak.

Eva egy pillanatig némán méregetett, majd felállt, és odarohant hozzám. – Sikerült! – kiáltotta, és az arcomba nézett, aztán a derekam köré fonta karjait.

– Igen, sikerült! – feleltem, és magamhoz szorítottam, miközben ajkamat a szája fölé emeltem. Eva büszke volt rám. Atya-ég, hogy ez milyen jó érzés!

Élvezettel ízlelgettem Eva ajkát, aztán elhúzódtam tőle, és egyenesen a szemébe néztem. Imádtam a szemét. Ahogy mindig kigyúlt benne a fény, amikor izgatott lett. És az a tudat, hogy most én ültettem bele ezt a fényt, még szebbé tette az egészet.

– Hová vettek fel? – kérdezte.

– A Hill State-re – válaszoltam. Nem halványult el a mosolya. Belőlem pedig a mosollyal együtt elpárolgott az a halvány félelem, hogy nem fog örülni neki, vagy netán nem jön velem.

– Jaj, Cage, annyira örülök! Hiszen mindig is ezt akartad! És most sikerült! – Ujjaimat a hajába fontam, és a kezembe fektettem a fejét.

– Nem, Eva. Te vagy az, akit mindig is akartam. Ezzel csak biztosítottam magunknak, hogy úgy tudjak gondoskodni rólad, ahogy megérdemled.

Eva feljebb csúszhatta kezeit a mellkasomon, és összefogta őket a tarkóm mögött. – Bármennyire is örülök neked, azt szeretném, ha ezt most magad miatt csinálnád, és nem miattam. Pontosan ezt akartad. Azóta akartad, amióta megismertelek. Ne felejtsd el, hogy már régóta ezért dolgoztál, még mielőtt találkoztál volna velem.

Még képes voltam meglepődni, mennyire nem érti meg, mit akarok. Abban a pillanatban, hogy Eva besétált az életembe, semmi sem volt többé ugyanaz. És megváltozott a szándék is, amiért dolgoztam. Az életemnek sokkal több értelme lett. – Most már csak te vagy az életem értelme, te lány! És ezt jól véd a fejedbe.

Eva megint végigsimította kezével a mellkasom, aztán megállt a piercingelt mellbimbónál, és egy ideig eljátszott vele az ingemen keresztül. – Hmmm, ha ezzel a dumával azt akartad elérni, hogy levetkőzzek, akkor gratulálok, mert sikerült.

Elnevettem magam, miközben Eva megfogta az ingemet, és felhúzta. Felemeltem a karom, és hagytam, hogy levegye rólam. Ledobta a ruhadarabot a földre, aztán huncut mosollyal felnézett rám. – Ezt soha nem fogom megunni. Ugye, tudod? Annyira szexis ennek a tökéletesen izmos testnek a látványa egy ilyen piercinggel, Cage York!

Amikor elhatároztam, hogy testékszert rakatok a mellbimbómra, csak úgy, poénból tettem. Soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen jól nevelt lány, mint Eva, ennyire begerjed tőle. A másikba már csak az ő kedvéért rakattam. Bármit megtettem volna, hogy beindítsam.

– Én pedig azt nem fogom megunni, hogy ilyeneket mondasz vetkőzés közben – mormoltam a fülébe, miközben felemeltem a földről, és a karjaimban a hálósobába vittem. Eva végig nevetett. Nyelvével megérintette a mellbimbómat, mire hangosan felnyögtem. Akartam, hogy meztelenre vetkőzzön.

– Élveztem, hogy tegnap este a pulton csináltuk – szólalt meg a konyha felé pillantva.

Megálltam a szoba előtt, megfordultam, és elindultam a konyhapult felé. Ha a pulton akarja csinálni, akkor ott fogjuk. – És mi tetszett a legjobban ott, a pulton, hmmm? Amikor megnyaltam azt a forró kis puncidat, vagy amikor a vállamra tette a lábát, és beléd csúsztattam magam?

Eva összerezzent a karjaimban, és megvonaglott a teste. – Mindkettő. Mindig mindkettő.

– Akkor jó. Mert nekem is – feleltem, és letettem a konyhakőre, aztán bokáig lehúztam róla a sortot, és letéptem róla a pólóját. Nem viselt melltartót. Ez volt a szabály: itthon nincs bugyi és nincs melltartó. Mosolyogva megcsókoltam egyik kőkemény mellbimbóját, majd a tarkójára csúsztottam a kezem, és megint birtokba vettem az ajkait.

Minden rendben lesz. Méltó leszek Eva szerelmére. Az apja pedig tévedett. Nem én leszek Eva életének legnagyobb melléfogása.

EVA

Az ágyon feküdtem, és Cage karjaiba kapaszkodva figyeltem, ahogy alszik. A konyhapulton elkövetett kicsit durvább szex után a hálósobába mentünk, ahol Cage újra gyöngéd és imádnivaló lett. Annyira izgatott volt. Én pedig büszke voltam rá. Ezért dolgozott olyan hosszú ideig. Persze, mindig is tudtam, hogy sikerülni fog neki, de ő nem volt benne biztos.

Így, hogy nem figyelt árgus szemekkel, átadtam kicsit magam az aggodásnak. Nem igazán értettem, apám miért nem akarja állni a költségeit, hogy Cage-dzel együtt Tennesseebe költözzek. Még ha munkát vállalok, akkor sem tudtam volna apám pénzügyi támogatása nélkül elmenni. Apa morcosan beleegyezett ugyan, hogy Cage-et választottam, de ezen túl nem tett semmit. Nem támogatta a kapcsolatunkat. Biztosra vette, hogy Cage össze fogja törni a szívemet.

Muszáj lesz beszélnem vele Cage nélkül, négy szemközt. Nincs értelme Cage-nek elmondani, hogy mitől félek, mielőtt még megbeszelném apával. Nem akarom, hogy máris azon

aggódjon, hogyan tud magával vinni, miközben még úszik a boldogságtól a sikere miatt. Ezt az ösztöndíjat ő intézte el magának. Semmi szükség nincs rá, hogy még az én ügyem is nyomassza. Ez az én problémám.

Nyomtam egy puszit a vállára, mielőtt kikeltem volna mellőle. Fel kellett hívnom apámat, és megkérdezni, hogy velem tud-e ebédelni másnap. Majd akkor megbeszélünk mindent. Apa is támogatja, hogy egyetemre járjak. Talán tetszik majd neki az ötlet.

Halkan becsuktam a hálószoa ajtaját magam mögött, aztán elindultam kifelé, hogy felhívjam apámat. Azt akartam, hogy Cage ne legyen a közelemben, nehogy felébredjen, és meghallja a beszélgetést. Idegesség járt át, ahogy megálltam a közvetlenül a tengerpartra épített, lábakon álló házunk előtt. Igyekeztem az előttem álló öböl szépségére és a tenger hullámaira koncentrálni.

– Végre valahára hallom a hangodat – szólt a telefonba apám morcos hangon. Két napja hívtam, akkor beszéltünk utoljára. Igazán nem mondhatta, hogy ritkán keresem. Csak szeretett mindig panaszkodni egy kicsit.

– Szia, apa. Mi újság veled? – Mindig ez volt az első kérdésem. Úgy éreztem, teljesen eltávolodtam a farmon zajló élet-től most, hogy Sea Breeze-be költöztem Cage-dzsel. Féltettem apát, hogy nincs ott vele Jeremy, aki vigyázna rá. Nem volt még túl öreg, de már fiatal sem. Utáltam arra gondolni, hogy egyedül van.

– Minden rendben van. Big Boy sajnos elpusztult. Tegnap azt intéztem. Most, hogy már nem kell ápolnom, el kell mennem az állataukcióra, hogy vegyek új állatokat. Ideje túladni ezeken. – Big Boy egy bika volt. Méghozzá egy nagyon öreg

bika. Néhány hónapja betegeskedni kezdett. Joshsal együtt választottuk évekkal ezelőtt, amikor még eljártunk apával a vásárokbá. Apa tudta, hogy mennyire kötődöm mindenhez, ami Joshra emlékeztet, így nem adott túl az állaton. Miután Josh meghalt, a bika még fontosabb lett. Enyhe fájdalmat éreztem, amiért nem lehettem ott, mikor Big Boy kilehelte a lelkét.

– Szép, hosszú élete volt – mondtam apának, de inkább úgy tűnt, mintha magamnak mondanám. Magamat nyugtattam, hogy teljes életet élt. A halál gondolatával még mindig nem voltam képes megbirkózni. Folyton ott kísértett a félelem, hogy elveszíthetek valakit, akit szeretek.

– Hát, igen, az – felelte kurtán apa. – És mi a helyzet veled, kislányom? Még mindig jól bánik veled az a fiú?

Nehéz volt rávenni apámat, hogy elengedjen Cage-dzsel. Nem hitt benne, hogy ő az igazi számomra. Nem bízott Cage-ben, és ez nagyon fáj. Azt akartam, hogy ő is annyira szeresse őt, mint én. Csakhogy apám szerint Cage nem az a kitartó fajta.

– Minden csodás. Nyakunkon vannak a záróvizsgák, és várom már nagyon a szünetet – felelem őszintén.

– Jeremy két hét múlva hazajön. A múlt héten beugrott meglátogatni, és érdeklődött, hogy van-e valamilyen munka a nyárra.

Legszívesebben hatalmasat sóhajtottam volna a gondolatra, hogy Jeremy apám mellett lesz a nyáron. Apámnak szüksége volt a segítségre, és mindent megkönnyített, hogy Jeremy is ott lesz.

– Ez remek hír! Így legalább idén nem kell külsőst felvenned.

– Az a fiú jó munkaerő. Derék fiatalember – jegyezte meg apa. A megjegyzés nem egy egyszerű kijelentés volt. Pontosan

tudtam, mire céloz. Csak éppen elengedtem a fülem mellett. Soha nem fogom szeretni Jeremyt úgy, ahogyan az ikertestvérét, Josht szerettem. Jeremy csak egy jó barátom maradt.

– Arra gondoltam, hogy a héten valamikor elmennék hozzád, főznék neked ebédet, és beszélgethetnénk – tértem most már a tárgyra, hogy témát váltsak.

– Én meg már azt hittem, soha nem fogsz eljönni. Nagyon hiányolom a finom házi pogácsáidat – felelte apa.

Elmosolyodtam, és összeszorult a szívem. Nagyon szerettem az apukámat. Időnként nagyon hiányzott, pedig csupán egyórányra lakott tőlünk. – Mit szólnál a csütörtökhöz? – indítványoztam, hogy inkább előbb, mint később legyen. Nem tudtam volna olyan hosszú ideig színlelni Cage előtt. A lehető leghamarabb beszélni akartam apával.

– Jól hangzik. Jeremy is itt lesz csütörtökön. Szerdán van az utolsó órája, és utána hazajön egy hosszú hétvégére. Szeretne eljönni velem a vásárba pénteken. – Remek. Jeremy jelenléte a segítségemre lesz. Ő is az én pártomat fogja majd.

– Jól van. Akkor csütörtökön találkozunk, apa! Szeretlek – mondtam búcsúzóul.

– Én is szeretlek kislányom – felelte apám, mielőtt letette a telefont.

Visszacúsztattam a telefonom a hátsó zsebembe, és egy darabig tovább álltam ott, a hullámokat figyelve. Minden rendben lesz. Jeremy segít majd meggyőzni apát, hogy helyes, amit teszek... és én is így akarom. Persze, hiányozni fog apa. Nagyon fog hiányozni, de nem bírok Cage nélkül élni. Vele akarok lenni. És ez a szükséglet erősebb apa hiányánál.

– Minden okés? – Low hangja kizökkentett a gondolataimból, ahogy hirtelen megfordultam, ott állt mögöttem, az arcán aggódó kifejezés ült. Low Cage legjobb barátja volt. Nem tűnt jó ötletnek elmondani neki, ami nyomasztott. Bíztam benne, de ő legfőképpen Cage iránt érzett hűséget. És ezzel pontosan tisztában voltam.

– Csak élvezem a víz látványát – feleltem.

Low nem tűnt meggyőzöttnek, de elmosolyodott. Hosszú, vörös haja táncot járt a szélben, ami abban a pillanatban újra eszembe juttatta, hogy ha nem élne boldog házasságban Marcusszal, akkor totál féltékeny lennék rá.

– Arra gondoltam, beugrom, hogy megkérdezzem, nincs-e kedvetek Cage-dzsel ma este nálunk vacsorázni. Preston és Amanda is ott lesznek. Marcus és Preston a hétvégén elmentek mélytengeri halászatra, és rengeteg halat fogtak. Mindet megsütjük, úgyhogy szívesen látunk titeket is. – Tudtam, hogy Cage szívesen töltené az estét a barátaival. Az utóbbi időben annyira lefoglalták a baseballledzések, hogy alig volt ideje bárkivel is találkozni Preston kivételével, akivel egy csapatban játszott.

– De igen, szívesen megyünk. Vigyek valamit?

– Cage folyton a pogácsáidról áradozik. Süthetnél egy adagot, meg egy csokis pitét, amit pár hónapja csináltál, amikor nálatok voltunk.

Elmosolyodtam és bólintottam. – Rendben, meglesz.

Low hátrapillantott a lakáshoz vezető lépcső felé. – De tényleg minden rendben van? Tudom, hogy Cage-et néha nehéz elviselni, de hidd el, arany szíve van, és szeret téged. – Megráztam a fejem, hogy megállítsam a további szóáradatot. A belőlem

áradó szorongásnak semmi köze nem volt Cage-hez. Ő tökéletes volt.

– Cage csodálatos. És én is jól vagyok. Csak nemrég beszéltem telefonon apával. Meg kell beszélünk a jövő évi tandíjamat meg ilyesmit.

Low kicsit mintha megnyugodott volna. – Oké, értem. Én csak... nem hiszem, hogy Cage kibírná nélküled. Amióta beléptél az életébe, teljesen megváltozott. Teljesen odavan érted, és nem akarom, hogy elszúrja ezt. Időnként képes ostoba döntéseket hozni, de mindig a jó szándék vezérli.

Az ilyen pillanatokban döbbsentem rá, hogy Low olyan neki, mint egy családtag. Gyakorlatilag rajta kívül nincs is neki más. Igaz, hogy fiatalabb Cage-nél, de úgy védelmezi, mintha a nővére lenne. Ettől csak még jobban meghatódtam. – Szeretem Cage-et. Mindig is szeretni fogom – biztosítottam Low-t.

Low arcán széles mosoly húzódott végig. – Akkor jó. Bocsánat, ha kicsit olyan anyafarkasnak tűntem – tette hozzá.

– Nem is vártam volna tőled mást. Örülök, hogy itt vagy neki.

Második fejezet

CAGE

Valami nincs rendjén ma este. Nem tudom biztosan, hogy mi az, de érzem, valami nem klappol. Marcus idegesnek tűnik. Low zaklatott, és egyikükre sem bírtam rendesen odafigyelni, mert Eva annyira visszahúzódóan viselkedik. Ittam egy újabb kortyot a sörömből, miközben a kanapén ülve hallgattam, ahogy Preston éppen a jövő heti meccsről karattyol. Erős késztetést éreztem rá, hogy kivigyem magammal Evát a konyhából egy másik szobába, és megkérdezem, mi a baj.

Amióta csak felébredtem a délutáni alvásból, éreztem, hogy valami nincs rendjén vele. Eva csupa mosoly volt, és elmesélte, hogy Low ott járt, és meghívott bennünket vacsorázni, de éreztem, hogy valami aggasztja. És tudni akartam, hogy mi az. Muszáj volt a végére járnom. Nem akartam, hogy bármiért is aggódjon.

– Cage? – Preston hangja kizökkentett a gondolataimból. Levettem a tekintetemet a konyhaajtóról, és visszanéztem Prestonra.

– Mi van? – kérdeztem, a kelleténél kicsit ingerültebb hangon.

– Láttad azt a meccset, amit az edző a Buccaneerekről mutatott a múlt héten? A dobójuk baromi jó. – A következő héten játszottunk a Buccaneerekkel. Preston agyon stresszelte magát, hogy a szezonban először ki fogunk kapni tőlük. Nekem viszont sokkal fontosabb dolgok jártak a fejemben.

– Igen, de nem lesz semmi gond – közöltem vele, majd letettem a sört a kezemből és felálltam. Beszélnem kellett Evával. Különben beleőrülök ebbe az egészbe.

– Hová mész? – kiáltott utánam Preston. Nem válaszoltam. Hallottam, hogy Marcus mond valamit, de nem vettem róluk tudomást, csak elindultam a konyha felé.

Miután benyitottam, szememmel végigpásztáztam a helyiséget, aztán megláttam Evát a mosogató előtt, épp kezet mosott, miközben Amanda boldogan mesélt nekik valamit.

Eva mosolygott, de láttam, hogy nem őszinte a mosolya. A feje valahol máshol járt.

– Szia, Cage! – Amanda széles mosollyal nézett rám, Eva pedig felkapta a fejét, és azonnal rám nézett.

– Elrabolhatom Evát egy percre? – kérdeztem, miközben nem vettem le róla a tekintetemet.

Eva megtörölte a kezét a mosogató melletti törülközőbe, aztán hátranézett a másik két lányra. – Mindjárt visszajövök, hogy megnézzem, sülnek-e a pogácsák – szólalt meg, majd odalépett hozzám. Kinyújtottam felé a kezem, ő pedig belecsúsztatta az övét, és kivezettem a hátsó ajtón át. Nem akartam újra visszamenni a nappaliba. Preston már így is túl sokat kérdezősködött.

– Minden rendben? – kérdezte Eva, miután becsuktam magunk mögött az ajtót, és szembe fordultam vele.

– Inkább te mondd meg nekem, mert úgy érzem, veled nincs valami rendben. Valami baj van, kicsim, és tudnom kell, hogy mi az – magyaráztam, és elengedtem a kezét.

Eva mondani akart valamit, aztán elhallgatott. Szorosan behunyta a szemét, és ideges sóhaj szaladt ki a száján. Jól éreztem, hogy valami nincs rendben vele. Közelebb húzódtam hozzá, mintha csak meg akarnám óvni attól, ami zavarja, bármi legyen is. Utáltam, hogy nem tudom, mikor van szüksége valamire.

– Mi a baj, édesem? Mondd csak el, és megoldjuk – szóltam meg suttogva, és elengedtem a kezét, majd a derekánál fogva közelebb vontam magamhoz.

Eva kinyitotta a szemét, és szomorúan nézett fel rám. – Nem akartam, hogy aggódj emiatt. Nem akartam elmondani neked. De te túl jól ismersz, vagy pedig pocsékul sikerül magamban tartani az érzelmeimet.

Nem tetszett, amit hallok.

– Csütörtökön megyek, és beszélek apával, hogy fizesse ki a következő évi tandíjamat. De nem vagyok benne biztos, mit fog válaszolni. Tennessee nagyon messze van innen, és nem hiszem, hogy bízik benned annyira, hogy boldogan elengedjen olyan messzire. Tudom, hogy a beleegyezése nélkül is mehetek, és megyek is... de szükségem van a pénzre. Egyedül nem tudom állni a megélhetésemet, csak apa segítségével. – Halk zokogás tört fel belőle, aztán becsukta a száját, és némán szitkozódott. Annyira édes volt, hogy legszívesebben mosolyogtam volna, ha nem dül fel annyira, hogy milyen állapotban van.

– Figyelj, ha apád nem fizet, majd én megoldom, basszus! Emiatt ne aggódj. Majd eladom a lakást, és abból a pénzből

fizetjük a tandíjadat. Nem lesz semmi baj. Nem akarom, hogy ezen rágódj. Nem foglak itt hagyni, Eva.

Óriási könnycseppek gyűltek a szemébe. – Pontosan ez az, Cage! Neked muszáj menned, mert ezen múlik a jövőd! És nem engedem, hogy elherdáld az örökséged az én egyetemi tandíjamra. Az a lakás az aranytartalékod. Nem fogom hagyni, nem és kész!

Két kezembe fogtam az arcát, és hüvelykujjammal finoman kitöröltem szeméből a könnyeket. – Ha úgy akarsz, akkor nem adom el a lakást. De a kettőnk jövője miatt megyek el, semmi másért. Én veled álmodtam meg az életemet, Eva. Ez az ösztöndíj pedig biztosítja a jövőnket. Ennyi. És akár ad az apád pénzt, akár nem, mindketten menni fogunk. Ezt megígérem. És most hagyd abba az aggódást. Majd megoldom.

– Oké – suttogta Eva.

– Bízz bennem – könyörögtem neki. Azt akartam, hogy ne szorongjon emiatt.

– Bízom benned. Száz százalékig – felelte.

Az ilyen pillanatokban elakadt a lélegzetem, éreztem, mennyire szeret ez a lány. Álmodni se mertem volna, hogy valaha talállok magamnak ehhez foghatót. Nem kellett más, mint hogy tudjam, szeret és soha nem hagy el. Ettől teljes volt az életem. Eva mindenre gyógyír volt.

A szája fölé hajoltam, és finoman a fogam közé fogtam az alsó ajkát, aztán becsúszattam szájába a nyelvemet, hogy megízleljem. Valahányszor így a karjaimban tartottam, mindig úgy éreztem, kerek a világ.

Ahogy a kezem a blúza alá csúszott, Eva hátrébb húzódott. Az arcára őszinte mosoly ült ki. – Cage, nekünk most

a barátainkkal kéne lennünk. Ahelyett, hogy idekint csókolóz-
nánk – jegyezte meg.

– Kit érdekel. Sokkal jobban esik a csókolózás, mint bent
poénkodni velük – feleltem, aztán csókot nyomtam a szája sar-
kára, és a kezembe vettem az egyik mellét.

– Hagyd abba, Cage! – mondta fátyolos hangon, ami elárul-
ta, hogy kezd begerjedni. Abban a pillanatban mindennél job-
ban menni akartam. – Be kell mennünk vacsorázni. Azt hiszem,
Low szeretne valamit bejelenteni. Olyan izgatottnak tűnik.

Low és Marcus tényleg furán viselkedtek. Most már nekem
is eszembe jutott. Vonakodva hagytam, hogy a kezem kicsúsz-
szon Eva blúza alól, aztán leengedtem, és az ujjaiiba fontam
az ujjaim. – Oké, akkor most visszamegyünk, de attól még az
egész vacsora alatt arról a feszes kis popsídról fogok fantáziálni
– jegyeztem meg, és rákacsintottam.

EVA

Nehezemre esett az evés. Cage folyton a combjaim közé csúsztatta a kezét, én meg kezdtem azon gondolkodni, hogy mégsem volt jó ötlet szoknyában jönni. Valahányszor eltoltam a kezét, rám villantott egy kaján vigyort, ami olyan hihetetlenül szexis volt, kész csoda, hogy sikerült nemet mondanom neki.

– Tudom, hogy te is akarod – súgta a fülembe, és egyből kirázott a hideg. Hogy a fene vinné el!

Megint ott éreztem a lábamon az egyik ujját, aztán a szoknyám alá csúszott a keze. Tényleg nagyon rossz fiú. Azt hiszem, ez a tulajdonsága soha nem fog megváltozni. – Engedj be abba a nedves bugyiba – hallottam megint a halk suttogást, amitől

tényleg nedves lett a bugyim. Ennek az lesz a vége, hogy a fürdőszobában kötünk ki, mielőtt még véget érne a vacsora.

– Mi a fenét művelsz vele, haver? Tiszta vörös az arca – szólalt meg Preston az asztal másik végéből. Cage felkapta a fejét Preston felé, én meg nem tudtam eldönteni, hogy szégyelljem-e magam, amiért mindenki tudja, mi folyik az asztal alatt, vagy félsz, hogy Cage nekiugrik Prestonnak.

– Fogalmam sincs, mi a francról beszélsz, de ha zavarba mered hozni a csajomat, akkor jól seggbe rúglak.

Preston csak kuncogott, de láttam, hogy Amanda arcán pánik fut végig.

– Na, jó, hagyjátok abba! Preston hallgass el, Cage te meg higgy le. Két idióta – szólalt meg Marcus az asztalfőről.

Annyit sikerült elérnie, hogy legalább nem akartam kivonulni magammal Cage-et a fürdőszobába, hogy magáévá tegyen.

– Mielőtt még Cage és Preston egymásnak ugrana a vacso-raasztalnál, szeretnék mondani valamit – szólt közbe Low és rámosolygott Marcusra. A tekintetében ülő imádat elárulta, mit akar mondani, még mielőtt kimondta volna. Most már én is tudtam, miről van szó. Megfogtam Cage kezét, és megszorítottam.

– Tegnap orvosnál voltam. Marcusszal kisbabánk lesz – jelentette be Willow arcán olyan hatalmas mosollyal, amit soha életemben nem láttam rajta.

Preston elengedett egy hurrát. – Váó, gyerekek, ez fantasztikus!

Amanda felugrott a helyéről, és odaszaladt, hogy megölelje Low-t, majd a bátyja karjaiba vetette magát. Figyeltem, ahogy Marcus mosolyogva nézi a testvére örömkönnyeit. Low most

először nézett Cage-re. Kíváncsi voltam, hogyan fogadja majd a hírt. Tudtam, hogy szeret engem, de Low-t is szereti. Ugyanúgy, de mégis másképp. Cage megszorította a kezem, aztán elengedte, felállt, odalépett Low-hoz, és a karjaiba zárta. Láttam, hogy súg valamit a fülébe, mire a lány felnevetett. Csordultig telt a szívem. Cage-nek csodálatos barátai voltak. Mindegyikük tárt karokkal fogadott be engem a csapatba.

Ahogy elnéztem őket így, boldogságban úszni Low és Marcus miatt, én is elérzékenyültem.

– Gratulálok! – mondtam Low-nak, és megöleltem. – Csodálatos anyuka leszel. – Már most is csodálatos nagynéni volt. Sokszor láttam az unokahúgával, Larissával.

– Köszönöm. Én pedig örülök, hogy Cage rád talált – sutogta Low.

Szóval ezért aggódott annyira miattunk. Most, hogy az élete fenekestül felfordul majd, nem lehet többé Cage támasza, akire mindig számíthat. Cage-nek szüksége van rám.

Cage a derekamra csúsztotta kezét, és közelebb vont magához. Én szorosan hozzábújtam, miközben Preston hátba veregette Marcust, és papának becézte. Amanda már arról faggatta Low-t, hogy milyen nevet választanak, én meg csak élveztem, hogy tanúja lehetek ennek az egésznek. Ilyen volt a boldogság. És hihetetlen érzés volt részese lenni.

– Te is örülsz? – kérdeztem Cage-et, felnézve rá.

Cage rám nézett. – Nagyon. Mikor gyerekek voltunk, mindig azt gondoltam, hogy csak egymásra számíthatunk. De szerencsések vagyunk. Low megtalálta Marcust, én pedig téged.

Nyomtam egy csókot a mellkasára, ő meg megint a többiek felé fordult. Még ha apa nem is hajlandó finanszírozni, hogy Tennesseebe költözzek, valahogy akkor is megoldom. Marcus-nak és Low-nak a pénzügyi nehézségeknél sokkal több akadályt kellett leküzdeniük, és most csak rájuk kell nézni.